

konem ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n. a to v době od 1. července 1920 (čl. VIII zák. čís. 89/20 sb. z. a n.) do 31. prosince 1928, jednak zákonem ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., počínajíc 1. lednem 1929 (§ 198 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.). Podle doslovu § 1 (2) a) zák. čís. 89/20 sb. z. a n. jsou povinni pojištěním mimo jiné zaměstnanci, kteří k pracím jiných osob pravidelně dohlížíjí jako dílovedoucí, stavbyvedoucí, políři, mistři atd. »Pravidelnost« dozorčí činnosti spočívá v tom, že činnost zaměstnancova se v podstatě vyčerpává tím, že přímo dozírá k jiným pracujícím osobám (srov. nálezy nejv. správního soudu, uveřejněné ve sbírce administrativní pod čís. 2772, 2773, 2942, 3327). Vyžaduje se tudíž, aby dozorčí činnost byla rázu trvalého. Tomu však nebylo tak v souzené věci. Jest zjištěno, že žalobce vykonával práce mistrovské jen po dobu dovolené druhého mistra, nebo když byla druhá směna. Šlo tu tedy jen o dozorčí činnost dočasnou, nikoliv pravidelnou ve smyslu, jak byl shora vyložen. Nepodléhal proto žalobce za platnosti zákona čís. 89/20 sb. z. a n. pojistné povinnosti. Podle § 1 (1) čís. 6 a) zákona čís. 26/29 sb. z. a n. jsou pojištěním povinni zaměstnanci, kteří jsou převážně a nikoliv pouze přechodně zaměstnáni příkazováním práce dělníkům nebo odborným dozorem nad nimi, aniž by se jejich práce sami účastnili, leč pokud toho vyžaduje jejich příkazovací nebo dozorčí činnost, jako dílovedoucí, stavbyvedoucí, políři, mistři atd. Žalobce byl v době od 1. ledna 1929 do 12. dubna 1931 zaměstnán v některých měsících převážně jako mistr, takže bylo povinností žalované (§ 5 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.), aby ho v tom kterém měsíci přihlásila k pensijnímu pojištění. Leč i kdyby byl žalobce býval přihlášen žalovanou za platnosti zák. čís. 26/29 sb. z. a n. k pensijnímu pojištění, nenabyl by nárok na důchod starobní (invalidní), ježto k nabytí tohoto nároku jest podle § 16 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. třeba, aby byla dokonána t. zv. čekací doba, jež činí 60 příspěvkových měsíců. Tato čekací doba za platnosti zák. čís. 26/29 nebyla dokonána. K dřívější služební době žalobcově nelze hleděti, ježto za platnosti zákona čís. 89/20 sb. z. a n. žalobce pojistné povinnosti nepodléhal. Ježto žalobce, nemaje potřebné čekací doby, neměl nárok na důchod starobní (invalidní), i kdyby by žalovanou přihlášen k pensijnímu pojištění (za platnosti zák. čís. 26/29), nevznikla mu tím, že nebyl žalovanou přihlášen k pensijnímu pojištění, škoda.

Čís. 14585.

K § 2 zák. čís. 70/1896 ř. z. o splátkových obchodech.

Kupitel, vraceje prodávati věc koupenou na splátky, jest povinen nahraditi mu škodu rovnající se poklesu ceny koupené věci.

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Rv II 1061/33.)

Žalující firma prodala žalovanému na splátky s výhradou vlastnictví nábytek. Žalovaný zaplatil jen dvě splátky a proto žádá žalobkyně jednak vrácení nábytku, jednak zaplacení určité částky jako náhrady za opotřebení a znehodnocení nábytku poklesem cen. Nižší soudy

uznaly podle žaloby s tím, že žalovaný je povinen plnit jen za současného vrácení splátek žalobkyní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, směřující jen proti výroku, uznávajícímu na jeho povinnost hradit žalobkyni i náhradu za pokles ceny nábytku v mezičase.

Důvody :

Jde o to, zda kupitel, vraceje prodávateli věc koupenou na splátky, jest povinen odškodnit ho i za to, že cena koupené věci v mezičase poklesla. Podle druhého odstavce první věty § 2 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896 čís. 70 ř. z. má kupitel prodávateli věc vrátit a podle okolností případu ho odškodnit (schadlos zu halten). Jest proto uvážiti, zda v souzené věci byla žalující firmě nesplněním smlouvy se strany žalovaného způsobena škoda (srov. též § 921 obč. zák.). Jest zjištěno, že cena koupené věci (ložnice) poklesla proti ceně, již měla věc v době kupní smlouvy. Tímto poklesem prodejní ceny vzniká majetková újma pro žalobkyni vrácenou ložnici přejímající a jest proto žalovaný povinen nahradit žalující firmě i rozdíl, oč poklesla v mezičase cena koupené věci obecným poklesem cen. Nezáleží na tom, že žalobkyně neprokázala, že mohla prodati ložnici jinému kupci v době, kdy ji prodala žalovanému, neboť vzhledem ke zjištěnému poklesu prodejní ceny ložnice nemohla by ji žalobkyně prodati za vyšší cenu, za niž ji tehdy prodala žalovanému, nýbrž jen za nynější nižší cenu. Nelze mluvit ani o bezdůvodném obohacení žalobkyně, ježto i po náhradě rozdílu, oč věc poklesla v mezičase na prodejní své ceně, dostane se žalobkyni jen stejné majetkové hodnoty, kterou měl nábytek (ložnice) v době uzavření kupní smlouvy.

Čís. 14586.

Nárok vyvozovaný z toho, že železniční zaměstnanec byl dán do trvalé výslužby neprávem, nepatří mezi nároky, o kterých podle § 70 vládn. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. a § 47 vládn. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n. rozhodují napřed administrativní úřady.

Dání do trvalé výslužby z moci úřední je protiprávní a proto bezúčinné, není-li splněn skutkově podklad toho důvodu (§ 115 lit. a) až e) služ. pragm.), jehož při tom dráha proti svému zaměstnanci použila. Tělesná vada zaměstnancova nespadá pod lit. e) odst. 3 § 115 služ. pragm. (služební zájem), může však zakládati samostatný důvod podle lit. a) téhož paragrafu (neschopnost ke službě a nemoc překážející službě).

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Rv III 760/33; důvody viz Úr. sb. čís. 2216.)

Čís. 14587.

Podle § 83 služ. ř. mohou si stěžovati železniční zaměstnanci v činné službě, nikoliv však zaměstnanci, kteří již nejsou v činné službě.